

[Sigsgaard.]

mene. Det synes jeg også er et positivt skridt, selvfølgelig. Men det skal bare ikke forveksles med en kollektiv ledelse. Det, at medarbejderne er organiseret i råd, hvor de kan tage stilling til visse problemer og har en vis indflydelse, er ikke kollektiv ledelse — selv om det altså i høj grad er et fremskridt.

Ministeren gjorde den bemærkning, at der ikke i loven er nogen hindring for kollektiv ledelse. Men hun tilføjede, at der dog udadtil kræves én ansvarlig leder. Ja men det er jo netop hindringen for en kollektiv ledelse, for en egentlig kollektiv ledelse, at man står fast på dette krav. Det er altså ikke helt rigtigt, når ministeren siger, at der faktisk ingen vanskeligheder er i dag. Det viser den konkrete Nordborgsag, og i den artikel i bladet Kommunen, hvor Nordborgsagen er omtalt, nævnes det jo, at der fra en række andre institutioner har været ønske om kollektive ledelsesformer, men at de uden sværds slag har bøjet sig for loven, for det mente de man måtte gøre.

Nu siger ministeren, at der efter hendes opfattelse ikke er anledning til nu at ændre loven, og hun henviser til den senere revision, der skal komme, og til den udvikling, der er i gang osv. Men jeg vil gerne stille ministeren et modspørgsmål: hvad taler egentlig imod at ændre loven på dette lille punkt nu? Det hørte vi ingenting om. Er der noget som helst argument af nogen vægt, der kan fremføres imod denne lille bitte lovændring? Det har vi ikke hørt noget om.

Jeg synes altså i høj grad, der er anledning til at foretage lovændringen. Når vi har situationen med Nordborg børnehaven, der insisterer på at fortsætte med sin kollektive ledelse og ikke vil have én ansvarlig leder, som loven foreskriver, så kommer direktoratet og truer med, som de skal efter loven, at fratage denne institution dens tilskud. Det er det samme som at true med at likvidere institutionen, for den kan antagelig ikke leve videre uden tilskud. Jeg synes, der i høj

grad er behov for en ændring, når situationen i den grad er stillet på spidsen.

Man kan måske mene, som flere har været inde på, at det er for tidligt radikalt at ændre reglerne om institutionsledelse. Det er også min opfattelse, at det er for tidligt at ændre dem generelt, eller rettere sagt, det er umuligt at få dem ændret generelt på nuværende tidspunkt. Jeg tror ikke, der går så lang tid, før vi kan komme væsentligt længere skridt videre end det lille skridt, vi har foreslået her i dag.

Derimod er det ikke for tidligt at lave en forsøgsordning, og det er egentlig det, vi har stillet forslag om. Vores forslag går i al beskedenhed på, at når en børneinstitution ønsker at arbejde med kollektive ledelsesformer, så kan de henvende sig til ministeren, og så kan ministeren give dem lov til det. Ministeren får lov til at give dem lov til det. Det er en bemyndigelse, der i kraft af denne bestemmelse gives ministeren, hvis ellers den vedtages. Det er faktisk det, der er tale om; det er ikke nogen pligt, der pålægges ministeren, men ministeren får en mulighed for at gå uden om den mur, som i dag stiller sig hindrende i vejen for eksperimenter med disse nye ledelsesformer. Og man kan jo undre sig lidt over, at man ikke simpelt hen siger: ja, det er i orden, vi vil gerne have den mulighed. Men det kan det jo være man siger, når man nu har snakket lidt om sagerne i udvalget. Jeg må i hvert fald stærkt henstille, at man nu gennemfører denne lille ændring; og at man så får de forsøgsordninger i gang rundt omkring, som kan være et godt grundlag for den større revision, der skal komme om et år eller to.

Må jeg til sidst pege på, at for ganske nylig holdt nordisk kulturkommission, som er et organ under de nordiske regeringer, en konference i Stockholm om børns trivselsproblemer og andet, og i et referat bragt i Forbrugsforeningens blad for april i år hedder det, at samlet mener kommissionen om miljø- og samfundsplanlægningen, at allerede eksisterende børneinstitutioner bør indføre en styreform, hvor børn og personel